

Επιστολή από τό Ταιζέ

Επιστολή 2011

Επιστολή από τη Χιλή

Όταν, με τους υπεύθυνους της ποιμαντικής της νεολαίας της Χιλής, αποφασίσαμε ότι η δεύτερη διεθνής συνάντηση της Λατινικής Αμερικής θα λάβαινε χώρα στο Σαντιάγο της Χιλής από τις 8 έως τις 12 Δεκεμβρίου 2010, δεν φανταζόμαστε ότι αυτό το έτος 2010 θα ήταν για τους Χιλιανούς μια περίοδος κατά την οποία οι δοκιμασίες θα αντιτάθμιζαν τις χαρές. Η προετοιμασία αυτής της συνάντησης νεολαίας έδωσε σε πολλούς από τους αδελφούς τη δυνατότητα να συμμεριστούν και τις μεν και τις δε.

Την ίδια στιγμή που οι Χιλιανοί γιόρταζαν, μαζί με άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, τα διακόσια χρόνια της Δημοκρατίας, η βιαιότητα της γης και της θάλασσας τους έκανε να υποφέρουν βαθιά.

Ο σεισμός του Φεβρουαρίου κτύπησε κυρίως τους πιο φτωχούς. Αλλά η γενναιοδωρία που ανάβλυσε από τα τρισβαθα της Χιλιανής ψυχής επέτρεψε να γίνει αντιληπτό το πόσον οι Χιλιανοί αποτελούν μια μόνον οικογένεια, και στις αντιξοότητες δείχνουν αλληλεγγύη. Πολλοί νέοι Χιλιανοί πήγαν να βοηθήσουν εκείνους που είχαν χάσει δουλειά και σπίτι. Προσέφεραν το χρόνο τους και την ενέργειά τους για να κατασκευάσουν μικρές ξύλινες καλύβες σαν προσωρινά καταλύματα.

Το ίδιο έτος, οι αυτόχθονες λαοί της Χιλής, ιδιαίτερα μερικές ομάδες των μαπούχων, εκδήλωσαν τη δυστυχία τους και τη προσμονή τους με μια παρατεταμένη απεργία πείνας.

Λίγο αργότερα, οι εικόνες τριάντα τριών μεταλλωρύχων, που ανέβαιναν στην επιφάνεια της γης μετά από το δυστύχημα στο μεταλλωρυχείο, ξανάδωσαν τη χαρά σ' έναν ολόκληρο λαό.

Αρχές Δεκεμβρίου, η διεθνής συνάντηση επέτρεψε σε πολλές χιλιάδες νέων όχι μόνον από τη Χιλή αλλά από όλη την ήπειρο, να μοιραστούν χαρές, λύπες και αποτυχίες και έτσι να εργαστούν για τη πραγματοποίηση μιας γης αδελφωμένης.

Χαρήκαμε να υποδεχθούμε σ' αυτή τη συνάντηση μερικούς νέους από την Αιτή. Η παρουσία τους θύμισε την τεράστια απελπισία που προκάλεσε ο σεισμός τον Ιανουάριο 2010. Οι πληγές δεν έχουν ακόμα επουλωθεί. Μετά τη συνάντηση, μερικοί αδελφοί πήγαμε στην Αιτή. Αυτή η επίσκεψη που έγινε μεταξύ της συνάντησης του Σαντιάγο και της ευρωπαϊκής συνάντησης του Ρόττερνταμ (στο τέλος του Δεκεμβρίου 2010), επέτρεψε να εκφραστεί η αλληλεγγύη νέων από όλες τις ηπείρους αλλά και ο θαυμασμός τους: η πίστη κρατάει αυτό το λαό δυνατό στις αντιξοότητες.

Θα συνεχίσουμε να προσευχόμαστε μαζί τους καθ' όλη τη διάρκεια του επόμενου έτους:

Θεέ ελπίδα μας, σου εμπιστευόμαστε το λαό της Αιτής. Αναστατωμένοι από τον ακατανόητο πόνο των αθώων, σου ζητάμε να εμπνεύσεις τη καρδιά εκείνων που φέρνουν τις απαραίτητες βοήθειες. Γνωρίζουμε τη βαθιά πίστη του λαού της Αιτής. Σύντρεχε εκείνους, που υποφέρουν, ενδυνάμωσε τους απελπισμένους, παρηγόρησε όσους κλαίνε, διάδωσε το Πνεύμα της συμπόνιας σ' αυτό το λαό τον τόσο δοκιμασμένο και τόσο αγαπημένο.

ΧΑΡΑ

Η χαρά της καρδιάς, ιδού η ζωή σου. Εγκατάλειψε τη θλίψη¹! Η έκκληση αυτή ενός πιστού που έζησε αρκετά χρόνια πριν το Χριστό απευθύνεται σε μας σήμερα.

Κατά τη διάρκεια της ύπαρξής μας, αντιμετωπίζουμε δοκιμασίες και πόνους, που καμιά φορά διαρκούν πολύ καιρό. Πάντα όμως θα θέλαμε να ξαναβρούμε τη χαρά της ζωής².

Από πού μας έρχεται;

Ξυπνάει από την έκπληξη μιας συνάντησης, από τη διάρκεια μιας φιλίας, από τη καλλιτεχνική δημιουργία ή ακόμη από την ομορφιά της φύσης...

Η αγάπη που δεχόμαστε γεννάει μια ευτυχία που γεμίζει σιγά-σιγά το βάθος της ψυχής³.

Και τότε οδηγούμαστε στο να επιλέξουμε τη χαρά.

¹ Βλ. Σοφ. Σπρ. 30,22-23. Ένας χριστιανός του 2ου αιώνα που ονομαζόταν Ερμάς, γράφει τα εξής: «Ντύσου τη χαρά... Θα ζήσουν για το Θεό, εκείνοι που αποβάλλουν τη θλίψη για να ενδυθούν κάθε χαρά.»

² Αυτό που οδηγεί την ανθρώπινη ζωή στην ολοκλήρωσή της, δεν είναι τα θεαματικά γεγονότα αλλά η ήρεμη χαρά που αγγίζει τα βάθη της καρδιάς. Ο περιορισμένος χαρακτήρας κάθε ζωής, τα θραύσματα και οι θλίψεις δεν λείπουν, δεν πνίγουν όμως την ηρεμία.

³ Ο Ορθόδοξος θεολόγος Αλέξανδρος Schmemmann (1921-1983), γράφει στο ημερολόγιό του: «Χαρά του τίποτα, χαρά του εκεί κάτω, χαρά της παρουσίας του Θεού και του αγγίγματος Του στη ψυχή. Και η εμπειρία αυτού του αγγίγματος, αυτής της χαράς (που όντως «κάνεις δεν θα μας αφαιρέσει», γιατί έγινε το ίδιο το βάθος της ψυχής), αυτή η εμπειρία καθορίζει τη πορεία, τη κατεύθυνση της σκέψης, τη σχέση με τη ζωή.»

Κάποιες φορές εκείνοι που ζουν στη φτώχεια και τη στέρηση είναι ικανοί να ζουν μίαν αυθόρμητη χαρά, μια χαρά που αντιστέκεται στην απογοήτευση⁴.

Όταν, επανειλημμένα, η Βίβλος καλεί στη χαρά, υποδεικνύει και την πηγή αυτής της χαράς. Αυτή η χαρά δεν εξαρτάται μόνον από κάποιες στιγμιαίες συγκυρίες, προέρχεται από την εμπιστοσύνη στο Θεό: «Να χαίρεστε πάντοτε με τη χαρά που δίνει η κοινωνία με τον Κύριο. Θα το πω και πάλι: να χαίρεστε... Ο Κύριος έρχεται σύντομα⁵.»

Ο Χριστός δεν ήρθε να ιδρύσει μια θρησκεία σε αντιπαράθεση με τις άλλες. Με εκείνον ο Θεός μοιράστηκε τη κατάστασή μας ώστε κάθε ανθρώπινο όν να ξέρει ότι είναι αντικείμενο μιας αγάπης αιωνιότητας, και να βρει έτσι τη χαρά του σε μια κοινωνία με το Θεό. Με το να πιστεύουμε σ' εκείνον, τα μάτια μας ανοίγουν ακόμα περισσότερο σε ότι είναι ανθρώπινο, την αγάπη μιας μητέρας για το παιδί της, την αφοσίωση εκείνων που φροντίζουν τους αρρώστους... Στις πράξεις αυτές της γενναιοδωρίας ο Χριστός είναι παρόν, συχνά χωρίς κανείς να τον αναγνωρίζει⁶.

Ο Χριστός φέρνει μια ριζική ανανέωση στην ανθρώπινη ύπαρξη. Αυτή τη νέα ζωή, την έζησε πρώτος εκείνος και πάλεψε για να μείνει πιστός. Τη παραμονή πριν παραδοθεί μοίρασε τον άρτο προφέροντας αυτές τις μυστηριώδεις λέξεις: «Αυτό είναι το σώμα μου που παραδίδεται για σας⁷.» Ναι, είναι «ο Λόγος που έγινε σάρκα⁸». Τον άδικο θάνατό του, τον μετέτρεψε σε προσφορά της ζωής του. Αφού αναστήθηκε από τους νεκρούς, φύσηξε πάνω στους μαθητές του για να τους μεταδώσει το Άγιο Πνεύμα, την ίδια τη ζωή του Θεού⁹.

Τη χαρά του αναστημένου Χριστού, το Άγιο Πνεύμα τη τοποθετεί στο βάθος του είναι μας. Δεν βρίσκεται εκεί μόνον όταν όλα είναι εύκολα. Όταν βρισκόμαστε μπρος σε ένα απαιτητικό καθήκον, η προσπάθεια αναζωπυρώνει τη χαρά. Ακόμα και στις δοκιμασίες, μπορεί να κρύβεται νόημα στην ύπαρξη, όπως τα κάρβουνα κάτω από τη στάχτη,

⁴ Σκέπτομαι εκείνους που συνάντησα στην Αϊτή. Σ' αυτή τη θαυμάσια, χώρα βασιλεύει μια απέραντη μιζέρια. Δεν μπορώ να ξεχάσω εκείνες τις μητέρες που συχνά το πρωί δεν ξέρουν αν κατά την ημέρα θα έχουν κάτι να δώσουν στα παιδιά τους να φάνε. Κί' όμως, για τους περισσότερους από τους κατοίκους της Αϊτής ακόμα και ο ισχυρός σεισμός του Ιανουαρίου του 2010 δεν κλόνισε την εμπιστοσύνη στο Θεό.

⁵ Φιλ 4,4-5

⁶ Βλ. Μτθ 25,35-40

⁷ Λκ 22,19

⁸ Ιω 1,14

⁹ Ιω 20,22

χωρίς γι' αυτό να είναι σβησμένα¹⁰. Όταν υμνούμε το Θεό, αφήνουμε τη χαρά να εισβάλλει μέσα μας, και αμέσως η στιγμή φωτίζεται¹¹.

ΣΥΜΠΟΝΙΑ

Η επιλογή της χαράς δεν είναι μια απόδραση από τα προβλήματα της ζωής. Αντίθετα, μας κάνει να κοιτάμε τη πραγματικότητα κατάματα, ακόμα και τον πόνο.

Η επιλογή της χαράς είναι αδιάσπαστη από την επιλογή για τον άνθρωπο. Μας γεμίζει με μια χωρίς όρια συμπόνια.

Το να γευτούμε έστω για λίγο τη χαρά του Θεού, κάνει εμάς, άνδρες και γυναίκες επικοινωνίας. Ο ατομικισμός σαν οδός για την ευτυχία είναι μόνο ψευδαισθήση¹².

Το να είμαστε μάρτυρες της κοινωνίας προϋποθέτει το θάρρος να πάμε ενάντια στο κατεστημένο. Το Άγιο Πνεύμα θα δώσει την απαραίτητη έμπνευση για να πλησιάσουμε εκείνους που υποφέρουν, να τους αφουγκραστούμε, να επιτρέψουμε στις θλιβερές καταστάσεις να μας αγγίξουν¹³.

Η οδός της ευτυχίας, ακολουθώντας τον Ιησού,

¹⁰ Ο πατήρ Βασίλειος Γονδικάκης, ηγούμενος ενός μοναστηριού του Αγίου Όρους, το εκφράζει με εκφράσεις μυστικισμού γεμάτες ποιήση: «Με το παράδειγμα και τη βοήθεια της Παναγίας κάθε ψυχή που ησυχάζει και καθαρεύει, υποτασσόμενη στο θείο θέλημα, μπορεί να γίνη κατά χάριν Θεοτόκος. Να συλλάβη και να γέννηση μία μικρά χαρά που ξεπερνά τον θάνατον.»

¹¹ Πριν από το πάθος του, ο Ιησούς έλεγε στους δικούς του: «Κί' εσείς, λοιπόν, τώρα λυπόσαστε αλλά θα σας ξαναδώ και θα χαρεί η καρδιά σας, και τη χαρά σας κανείς δε θα μπορέσει να σας την αφαιρέσει.» (Ιω 16,22)

¹² Ο εβραϊός φιλόσοφος Martin Buber (1878-1965) έγραψε: «Το Εσύ με συναντάς με τη χάρη, δεν προέρχεται από την έρευνά μου. Όμως το γεγονός ότι του λέω Εσύ, ότι του απευθύνω αυτή τη βασική λέξη είναι η αιτία της ύπαρξής μου, αυτό που με κάνει να υπάρχω... Γίνομαι εγώ ο ίδιος διαμέσου αυτού του Εσύ, ενώ γίνομαι εγώ, λέω Εσύ. Κάθε αληθινή ζωή είναι συνάντηση.»

¹³ Ο Alberto Hurtado (1901-1952) είναι ένας άγιος από τη Χιλή, που κηρύχθηκε άγιος από τον πάπα Βενέδικτο 16ο το 2005. Αυτός ο ιησουΐτης ιερομόναχος τιμάται στη χώρα του εξαιτίας της προσφοράς του εαυτού του για τους φτωχούς. Ήταν στην ίδρυση των «εσπιών του Χριστού», όπου γίνονται δεκτοί άστεγοι, παιδιά, γυναίκες, άνδρες, που βρίσκονται σε δύσκολες καταστάσεις. Είχε σαν επωδή της ζωής του και των πράξεών του αυτή την ερώτηση: Τι θα έκανε ο Χριστός στη θέση μου; Το 1947, γράφει αναφερόμενος σ' εκείνους που φροντίζει: «Το πρώτο πράγμα που έχω να κάνω είναι να τους αγαπώ... Να τους αγαπώ μέχρι του σημείου που να μην μπορώ να υποφέρω τους πόνους τους... Η αποστολή μου δεν μπορεί να περιοριστεί στο να τους παρηγορώ με ωραία λόγια και να τους αφήνω στη φτώχεια τους ενώ εγώ τρώω ανέμελα και δεν μου λείπει τίποτα. Η θλίψη τους πρέπει να μου προξενεί πόνο... Να τους αγαπώ για να τους κάνω να ζουν. Για να εξελισσεται σ' εκείνους η ανθρώπινη ζωή, για να ανοίγει η διάνοιά τους και να μην μένουν στην άκρη του δρόμου. Αν τους αγαπάμε θα ξέρουμε τι να κάνουμε γι' αυτούς. Εκείνοι θα απαντήσουν; Ναι, εν μέρει... Τίποτα απ' ότι γίνεται με αγάπη δεν χάνεται.»

βρίσκεται στη δωρεά του εαυτού μας, μέρα με τη μέρα. Με τη ζωή μας, με μεγάλη απλότητα, μπορούμε να διαλαλήσουμε την αγάπη του Θεού.

Εάν οι κοινότητές μας, οι ενορίες μας, οι ομάδες των νέων μας, γίνονταν όλο και περισσότερο χώροι καλοσύνης της καρδιάς και εμπιστοσύνης! Χώροι όπου ο καθένας αποδέχεται τον άλλο, όπου ο καθένας προσπαθεί να καταλάβει και να υποστηρίξει τον άλλο, χώροι όπου προσέχουμε τους πιο αδύνατους, εκείνους που δεν είναι του κύκλου μας, εκείνους που είναι πιο φτωχοί από μας.

Ένα σημάδι του καιρού μας είναι η ωραία γενναιοδωρία με την οποία αμέτρητοι άνθρωποι βοήθησαν τα θύματα των δραματικών φυσικών καταστροφών. Πως αυτή η γενναιοδωρία μπορεί να εμψυχώσει τη κοινωνία στην οποία ζούμε, στη καθημερινότητα της ζωής¹⁴;

Όσο απαραίτητη κι' αν είναι η υλική βοήθεια σε κάποιες επείγουσες περιστάσεις, δεν είναι αρκετή. Αυτό που χρειάζεται είναι να αποδοθεί δικαιοσύνη στους αναξιοπαθούντες¹⁵.

Οι χριστιανοί στη λατινική Αμερική μας το θυμίζουν: η μάχη ενάντια στη φτώχεια είναι μια μάχη για τη δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη στις διεθνείς σχέσεις, όχι η βοήθεια¹⁶.

Ας μάθουμε να ξεπερνάμε το φόβο. Γνωρίζουμε όλοι αυτό το αντανakλαστικό της σιγουριάς που συνίσταται στο να θέλουμε να εξασφαλίσουμε τη

σιγουριά μας ακόμα και σε βάρος της ευημερίας των άλλων. Και αυτό μοιάζει να οξύνεται στις μέρες μας όπου η έλλειψη σιγουριάς αυξάνεται. Πώς να μην υποχωρήσουμε μπροστά στο φόβο; Μήπως στρεφόμενοι προς τους άλλους, ακόμα και προς εκείνους που μοιάζουν με απειλή;

Η μετανάστευση είναι ένα άλλο σημείο του καιρού μας. Την αντιμετωπίζουμε καμιά φορά σαν ένα κίνδυνο, είναι όμως μια αναπόφευκτη πραγματικότητα που προδιαγράφει ήδη το μέλλον¹⁷.

Ένα σημείο του καιρού μας, είναι επίσης η αυξανουσα φτώχεια μέσα στα πλούσια κράτη, όπου συχνά η εγκατάλειψη και η απομόνωση είναι οι πρώτες αιτίες αβεβαιότητας.

Η υπερβολική συσσώρευση υλικών αγαθών σκοτώνει τη χαρά. Διατηρεί τη ζήλεια. Η ευτυχία βρίσκεται αλλού: διαλέγοντας ένα τρόπο ζωής πιο λιτό, εργαζόμενοι όχι μόνο για το κέρδος αλλά για να δώσουμε νόημα στην ύπαρξή μας, ο καθένας μπορεί να συμβάλει στη δημιουργία, ενός μέλλοντος ειρήνης. Ο Θεός δεν δίνει ένα πνεύμα φόβου μα ένα πνεύμα αγάπης και εσωτερικής δύναμης¹⁸.

ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

Το Ευαγγέλιο μας ωθεί να προχωρήσουμε ακόμα πιο πέρα: η δικαιοσύνη πρέπει να επεκταθεί στη συγχώρεση, οι ανθρώπινες κοινωνίες δεν μπορεί να ζήσουν χωρίς αυτή. Σε πολλά μέρη του κόσμου οι πληγές της ιστορίας είναι βαθιές. Ας τολμήσουμε λοιπόν να βάλουμε ένα τέλος σε ότι μπορεί να τελειώσει σήμερα. Έτσι το μέλλον ειρήνης, που είναι έτοιμο στη καρδιά του Θεού, να μπορεί να πραγματοποιηθεί πλήρως.

Το ότι πιστεύω στη συγγνώμη του Θεού δεν σημαίνει ότι ξεχνώ το σφάλμα. Το μήνυμα της συγγνώμης δεν μπορεί ποτέ να χρησιμοποιηθεί για να δικαιολογήσει τις αδικίες. Αντίθετα, το να πιστεύουμε στη συγγνώμη μας κάνει πιο ελεύθερους να διακρίνουμε τα λάθη μας, καθώς και τα λάθη και τις αδικίες γύρω μας και μέσα στο κόσμο. Σ' εμάς ενα-

¹⁴ Κατά την επίσκεψή του στη Μεγάλη Βρετανία, ο πάπας Βενέδικτος 16ος έκανε την εξής έκκληση: «Ο κόσμος υπήρξε μάρτυρας των τεράστιων αποθεμάτων που οι κυβερνήσεις μπορούν να διαθέσουν όταν πρόκειται να συντρέξουν οικονομικές εταιρείες που θεωρούνται "πολύ σπουδαίες για να τις αφήσουν να αποτύχουν". Δεν μπορούμε να αμφιβάλλουμε ότι η συνολική ανθρώπινη ανάπτυξη των λαών είναι λιγότερο σπουδαία: ιδού μια επιχείρηση που αξίζει τη προσοχή του κόσμου, και που είναι πράγματι "πολύ σπουδαία για να την αφήσουν να αποτύχει".»

¹⁵ «Δεν μοιράζεις στους φτωχούς από τα δικά σου αγαθά, τους επιστρέφεις μόνον ότι τους ανήκει. Γιατί είσαι ο μόνος που ιδιοποιείσαι αυτό που έχει δοθεί σε όλους για να το χρησιμοποιούν όλοι. Η γη ανήκει σε όλους και όχι στους πλούσιους, αλλά την έχουν σφετεριστεί μερικοί, σε βάρος όλων όσων την δουλεύουν. Έτσι πληρώνεις το χρέος σου, και δεν χαρίζεις απολύτως τίποτα.» (Αμβρόσιος του Μιλάνο, 4ος αιώνας)

¹⁶ Στα πρακτικά του Συνεδρίου της Aparecida (Μάιος 2007), η καθολική Εκκλησία στη λατινική Αμερική γράφει: «Το να εργάζεται κανείς για το διεθνές κοινό καλό, είναι να προωθεί μια σωστή ρύθμιση της οικονομίας, των επιχειρήσεων και του διεθνούς εμπορίου. Επείγει να συνεχιστεί η διαγραφή του εξωτερικού χρέους, ώστε να διευκολυνθούν οι επενδύσεις προς όφελος της ανάπτυξης και της κοινωνικής πρόνοιας, να προβλεφθούν κανονισμοί για να προληφθούν και να ελεγχθούν οι κερδοσκοπίες των κεφαλαίων, ώστε να προωθηθεί ένα δίκαιο εμπόριο και μια μείωση των προστατευτικών φραγμών των δυνατών, για να εξασφαλιστούν προσιτές τιμές για τις πρώτες ύλες που παράγουν τα φτωχά κράτη. Έτσι θα καθοριστούν σωστοί κανόνες για να ελκύσουν και να ρυθμίσουν τις επενδύσεις και τις υπηρεσίες.»

¹⁷ Και βέβαια, η μετανάστευση πρέπει να ρυθμιστεί, όχι με τον φόβο του ξένου, αλλά με μια πραγματική φροντίδα για την ενσωμάτωσή του. Για τους μετανάστες, είναι προτεραιότητα, το να βρουν κατοικία, δουλειά και να μάθουν τη γλώσσα. Για τα κράτη που τους δέχονται το να τους δώσουν δικαιώματα συμβαδίζει με την απαίτηση λογικών καθηκόντων. Η κλήση των χριστιανών σ' αυτή τη περίπτωση είναι να δείξουν με τη ζωή τους ότι ο φόβος του ξένου, μόνο και μόνο επειδή είναι ξένος, είναι αδικαιολόγητος; Το να τους πλησιάσουμε και να τους γνωρίσουμε μπορεί να είναι ένα πρώτο βήμα για να υπερβούμε το φόβο που προέρχεται από την άγνοια.

¹⁸ Βλ. Β' Τιμ 1,7

Προσεχείς σταθμοί του προσκυνήματος εμπιστοσύνης πάνω στη γη

Ο αδελφός Αλοΐς θα πάει με αδελφούς και με νέους από όλη την Ευρώπη στη Μόσχα, από τις 20 μέχρι τις 25 Απριλίου 2011, για να τελέσουν τη Μεγάλη Εβδομάδα και το Πάσχα με την ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας.

Στη συνάντηση του Ρότερνταμ έχει ανακοινωθεί ότι η 34η ευρωπαϊκή συνάντηση των νέων θα γίνει από τις 28 Δεκεμβρίου 2011 έως τη 1η Ιανουαρίου 2012 στο Βερολίνο.

Ληφθέντα μηνύματα για την συνάντηση του Ρότερνταμ: βλ. <http://www.taize.fr>

πόκειται να διορθώσουμε ότι μπορεί να διορθωθεί. Σ' αυτό το τραχύ δρόμο βρίσκουμε ένα ζωτικό στήριγμα: στην κοινωνία της Εκκλησίας η συγγνώμη του Θεού μας χορηγείται εκ νέου.

Κάθε ανθρώπινο ον έχει ανάγκη τη συγγνώμη όπως το καθημερινό ψωμί¹⁹. Ο Θεός δίνει πάντα δωρεάν, «εκείνος που συγχωρεί όλες τις προσβολές²⁰». Το άνοιγμα των χεριών κατά τη προσευχή είναι μια κίνηση πολύ απλή που εκφράζει την επιθυμία μας να τη δεχθούμε.

Όταν προσευχόμαστε στο Πάτερ ημών: «Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφίεμεν...», μας αγγίζει ήδη η συγγνώμη του. Δεν είναι λόγια του αέρα: κάτι συμβαίνει όταν προσευχόμαστε με αυτά τα λόγια που ο ίδιος ο Ιησούς μας διδάξε. Και ιδού είμαστε έτοιμοι να συγχωρήσουμε με τη σειρά μας και να μην καταδικάζουμε τελικά κάποιο άλλο άνθρωπο όταν μας έχει βλάψει.

Ο Χριστός κάνει τη διάκριση μεταξύ του ανθρώπου και του σφάλματος που διαπράττει. Μέχρι τη τελευταία του πνοή στο σταυρό αρνήθηκε να καταδικάσει οποιονδήποτε. Και το σφάλμα όχι μόνο δεν του υποτίμησε αλλά το πήρε πάνω του.

Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν κατα-

φέρνουμε να συγχωρήσουμε. Η πληγή είναι πολύ μεγάλη. Τότε ας σκεφτούμε ότι η συγγνώμη του Θεού δεν λείπει ποτέ. Όσο για μας, κάποιες φορές φτάνουμε στη συγγνώμη σταδιακά. Η επιθυμία να συγχωρήσουμε είναι ήδη το πρώτο βήμα, ακόμα κι αν η επιθυμία πνίγεται από τη πίκρα.

Συγχωρώντας, ο Θεός κάνει κάτι περισσότερο από το να σβήνει τα σφάλματα. Δίνει μια καινούργια ζωή μέσα στη φιλία του αναγεννημένη μέρα-νύχτα από το Άγιο Πνεύμα.

Το να δεχόμαστε και να μεταδίδουμε τη συγγνώμη του Θεού, είναι η οδός που ο Χριστός έχει ανοίξει. Προχωρούμε παρά τις ευαισθησίες μας και τις πληγές μας. Ο Χριστός δεν μας κάνει γυναίκες και άνδρες που έχουν ήδη φθάσει στο τέρμα.

Πτωχοί του Ευαγγελίου, σαν χριστιανοί δεν έχουμε την απαίτηση να είμαστε καλλίτεροι από άλλους. Αυτό που μας χαρακτηρίζει είναι απλά η επιλογή μας να ανήκουμε στο Χριστό. Κάνοντας αυτή την επιλογή θέλουμε να είμαστε ολοκληρωτικά συνεπείς²¹.

Και όλοι μπορούμε να κάνουμε αυτή την ανακάλυψη²²: η συγγνώμη που δεχόμαστε η που δίνουμε είναι δημιουργός χαράς. Το να ξέρουμε ότι έχουμε δεχθεί τη συγγνώμη είναι ίσως μια από τις βαθύτερες χαρές, εκείνες που σε απελευθερώνουν. Εκεί είναι η πηγή της εσωτερικής ειρήνης που ο Χριστός θέλει να μας μεταδώσει. Αυτή η ειρήνη θα μας οδηγήσει μακριά, θα λάμπει για τους άλλους και για τον κόσμο.

f. Alois

¹⁹ Η Suzanne de Diétrich (1890-1981), η οποία στις αρχές του Ταιζέ, ενθάρρυνε τον αδελφό Ροζέ και τους πρώτους αδελφούς του να μην διστάσουν να δεσμευτούν στη κοινότητα για όλη τους τη ζωή, έγραψε: «Ο Χριστιανός είναι ένας άνθρωπος που ζει από τη συγγνώμη, που ξέρει καλά ότι κάθε μέρα παραβαίνει τις εντολές του Θεού, αλλά που επίσης κάθε μέρα επιστρέφει στο Θεό, και που ξέρει με μια ακαταμάχητη σιγουριά, ότι όπως και να' ναι ο Θεός έχει τη τελευταία λέξη στη ζωή του. Ο Χριστός τον έχει αναλάβει, είναι υπεύθυνος γι' αυτόν μπροστά στο Πατέρα, δεν είναι μόνος στη πάλη, εκείνος στον οποίο δόθηκε δεν θα τον εγκαταλείψει ποτέ. Η σιγουριά του είναι βασισμένη όχι σ' αυτό που είναι εκείνος αλλά σ' αυτό που είναι ο Θεός, στη πιστότητα και την αγάπη του Θεού που αποκαλύφθηκε από τον Ιησού Χριστό. Γι' αυτό η πρόδοός του δεν τον τυφλώνει, οι αποτυχίες του δεν τον καταβάλλουν. Ξανασηκώνεται πάντα γιατί δεν ανήκει στον εαυτό του, ανήκει σε έναν άλλο.»

²⁰ Ψαλμός 103,3. Όλος αυτός ο ψαλμός μνεί τη συγγνώμη του Θεού. Και ο προφήτης Ησαΐας, σε μια σκοτεινή εποχή της ιστορίας, θυμίζει στο λαό ότι ο Θεός συγχωρεί πάντοτε και λέει: «Διέλυσα τις ανομίες σου σαν την ομίχλη, τις αμαρτίες σου σαν να 'ταν σύννεφο...» (Ησαΐας 44,22).

²¹ Ο Χριστιανός δεν είναι μόνον στον Ιησού Χριστό όπως χωρίς αμφιβολία όλοι οι άνθρωποι του ανήκουν, αλλά είναι του Χριστού, το οποίο σημαίνει: το έργο του Ιησού Χριστού που πραγματοποιείται στο κόσμο, γίνεται επίσης η έννοια των πράξεών του, η μάχη που ο Ιησούς Χριστός διεξάγει στο σκότος εναντίον του σκότους γίνεται η μάχη στην οποία ο ίδιος πρέπει να στρατολογηθεί με τη σειρά του.» (Karl Barth, 1886-1968)

²² Σεραφείμ του Σάρωβ, μοναχός ρώσος του 19ου αιώνα (1759-1833), γράφει: «Απόκτησε την πνευματική ειρήνη και τότε χίλιες ψυχές ολόγυρα σου θα βρουν τη σωτηρία.»